

Arrest

nr. 207 868 van 20 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KÖSE
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat S. KÖSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 25 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 13 april 2016.

1.3. Op 27 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 februari 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Syrische nationaliteit en bent u op 1 januari 1985 geboren in Khaldiyah, Homs. U huwde in 2006 met O.(...) S.(...) e.(...) Y.(...) en verhuisde vervolgens naar el Houla. Uw man was streng religieus en u moest een niqab dragen. Omwille van familiale problemen verhuisde u in juni 2011 naar Deir Ba'alba. Uw echtgenoot stierf op 15 november 2011. Hij werkt als taxichauffeur en is door een sluipschutter of een ontploffing om het leven gekomen. De broers van uw echtgenoot waren aangesloten bij het Vrij Syrisch Leger. U bleef nog een viertal maanden wonen in Deir Ba'alba en vertrok vervolgens omwille van de bombardementen samen met uw schoonzussen naar Damascus. Uw familie was reeds daar in Seida Zeinab. Omwille van bombardementen in Seida Zeinab keerde u in 2012 terug naar Homs, meer bepaald naar het dorp Houla. U verbleef er bij uw schoonmoeder. Uw familie reisde naar Moamadiyah. In september 2014 vertrok u samen met uw kinderen via Damascus naar Libanon waar u een tiental dagen verbleef. U ging naar Egypte waar u drie maanden bleef en vervolgens reide u terug naar Syrië via Libanon. U vertrok wederom naar Libanon. U boekte een vlucht naar Algerije waar u tien dagen bleef om vervolgens naar Marokko verder te reizen, waar u ouders, broers en zussen waren. Na twee maanden in Nador verbleven te hebben, reisde u verder naar Melilia. U had een Marokkaans paspoort waarmee u Spanje binnen kon. U reisde alleen en de kinderen bleven bij uw vader in Marokko. De kinderen werden vervolgens één voor één gestuurd samen met Marokkanen die deden alsof het hun eigen kinderen waren. U bleef gedurende vier maanden op Melilia bij familieleden. U wachtte op uw vader en reisde vervolgens door naar Europa om asiel aan te vragen. U nam hiertoe een boot vanuit Melilia tot in Barcelona. U reisde verder met een trein tot in Frankrijk, waar u zes maanden verbleef. U verklaarde zich vluchteling in België op 22 september 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer een originele (oude) identiteitskaart, originele paspoorten van u en van uw kinderen, een uittreksel van de burgerlijke stand, een attest van gezinssamenstelling afgegeven in Aleppo, een attest van de rechtbank van Latakia waarmee u de toelating krijgt om met uw kinderen het land te verlaten, een toelating van uw schoonmoeder om de kinderen mee het land uit te nemen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over uw vertrek uit Syrië. Daarnaast werd ook vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op de plaatsen waar u vóór uw komst naar België verbleven heeft en uw eventuele verblijfsstatus aldaar. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw mogelijke nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een land waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u evenmin voldoende zicht biedt op uw daadwerkelijke profiel en uw burgerlijke staat.

U biedt geen duidelijk zicht op uw beweerde definitieve vertrek uit Syrië. Vooreerst vertonen uw verklaringen discrepanties met uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u tijdens het gehoor op DVZ dat u twee maanden voor de ramadan van 2013 zou vertrokken zijn uit Homs, Syrië, naar Libanon (zie DVZ). Als dit omgerekend wordt zou dit impliceren dat u in april 2013 vertrokken zou zijn (zie infomap). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u pas op 7 september 2014 naar Libanon ging (CGVS p.12, p.13). Dit wil zeggen dat u uw vertrekdatum op beide gehoren met meer dan een jaar verschil dateert. Bovendien blijkt uit de stempels in uw paspoort dat de drager van dit paspoort op 31 maart 2014, dus nog een andere datum, Syrië verliet en dus niet in april 2013 of september 2014 zoals u verklaarde (zie stempels paspoort). U was erg gestresseerd tijdens het gehoor op DVZ en u zou zich vergist hebben, zo luidt uw verklaring wat betreft uw tegenstrijdige vertrekdatum. Dit is echter geen afdoende uitleg om dergelijke verschillen in de datum waarop u uw land van herkomst verliet te verklaren.

U heeft verder geen overtuigend tastbaar bewijs waaruit blijkt dat u tot 2014 in Syrië verbleven heeft. U legt ondermeer een oude identiteitskaart neer die u rond uw 15de, 16de of 17de levensjaar zou hebben ontvangen (CGVS p. 23). Precies blijkt u het niet meer te weten. De Syrische overheid vatte de procedure waarin ze de oude identiteitskaarten naar de nieuwe identiteitskaart veranderden evenwel reeds aan in 2003 en deze was een dik jaar later grotendeels rond (zie infomap). Het is dan ook niet aannemelijk dat u met uw oude identiteitskaart erin slaagde een paspoort aan te vragen en andere administratieve zaken kon regelen in Syrië. Volgens u waren de nieuwe identiteitskaarten pas rond 2009 of 2010 in voege (CGVS p.23). Dit is in de verste verte niet in overeenstemming met de voor handen zijnde objectieve informatie die stelt dat de nieuwe identiteitskaarten sinds 2003-2005 ingevoerd werden (zie infomap). U zou nooit een andere identiteitskaart gehad hebben. Uw man was het document niet gaan aanvragen (CGVS p.23). Het is niet aannemelijk dat u gedurende meer dan tien jaar in Syrië heeft geleefd zonder uw identiteitskaart te vernieuwen. Syrische burgers moeten immers steeds identiteitsdocumenten op zak hebben (zie infomap). Uw andere documenten doen eveneens de wenkbrauwen fronsen. Zo legde u een uittreksel uit de burgerlijke stand neer afgeleverd in 2012. Merkwaardig genoeg vermeldt het document niet dat u weduwe bent, er staat nog steeds op dat u getrouwd bent terwijl uw echtgenoot op 15 november 2011 gestorven is (CGVS p.6). U haalde aan dat u voordat u trouwde in 2006 met iemand anders getrouwd was en er weer van gescheiden was (CGVS p.17). Deze uitleg verklaart niet waarom er op uw uittreksel van burgerlijke stand dat afgeleverd werd in 2012 staat dat u getrouwd bent terwijl u eigenlijk op dat moment enerzijds gescheiden en anderzijds weduwe was. U legt verder een document neer in verband met uw gezinssamenstelling dat u in 2012 te Aleppo zou afgehaald hebben. Het burgerlijk register van Homs was immers volledig vernield en daarom ging u naar Aleppo. Uw vader had dit document geregeld, hij kende iemand die het document tegen betaling kon verkrijgen (CGVS p.18). U verklaarde immers dat uw kinderen niet ingeschreven zijn in het burgerlijk register in Syrië. Uw echtgenoot had dit niet gedaan bij hun geboorte (CGVS p.18). U heeft het document klaarblijkelijk op frauduleuze wijze verkregen aangezien ze niet ingeschreven waren in het burgerlijk register maar toch op een uittreksel van de burgerlijke stand vermeld staan (CGVS p.18). Ondanks dat uw kinderen niet in het burgerlijke register geregistreerd waren, slaagde uw vader in paspoorten voor de kinderen in Aleppo te laten aanmaken eveneens tegen betaling (CGVS p.18, p.19). Als uw kinderen niet ingeschreven zijn in het burgerlijk register, kan er geconcludeerd worden dat de paspoorten van uw kinderen misschien wel authentieke paspoorten zijn wat betreft de vorm, maar dat deze op frauduleuze wijze verkregen zijn. Bovendien verklaarde u dat uw vader sinds 2013 in Frankrijk is. De paspoorten van de kinderen werden in 2014 uitgegeven en zouden door uw vader geregeld zijn. Ook dit is niet geloofwaardig (CGVS p.9, p.10). Dit geldt eveneens voor uw paspoort waarvan u claimt het met uw oude identiteitskaart verkregen te hebben. Bovendien lijkt de handtekening op uw paspoort in de verste verte niet op uw eigen handtekening (zie document en woonplaatskeuze). U vond dit een irrelevant detail (CGVS p.22). U kan eigenlijk niet aannemelijk maken dat dit uw paspoort is. Dient bijkomend te worden vastgesteld dat zelfs de foto op het paspoort geen gelijkenis met uw persoon vertoont. Het is bovendien niet geloofwaardig dat lokale besturen u op basis van een verlopen identiteitskaart een paspoort toekennen. U legde verder nog een document neer dat uitgegeven werd in Latakia. Dat document was een toestemming om met de kinderen het land te mogen verlaten. Ook dit document heeft uw vader echter tegen betaling laten maken. Bovendien beweerde u dat het document in 2012 werd afgeleverd. Op het document staat echter dat het document in 2014 werd afgeleverd. Ook hier had u geen aannemelijk uitleg voor (CGVS p.19). U kan met andere woorden op basis van uw documenten niet aannemelijk maken dat u tot 2014 in Syrië verbleven heeft.

Op basis van uw verklaringen kan er voorts vastgesteld worden dat uw kennis over Syrië veeleer beperkt is hetgeen eveneens uw verklaringen dat u tot 2014 in Syrië verbleven heeft hypothekeert. Zo slaagde u er niet in de Syrische vlag te beschrijven. U beweerde dat de vlag rood wit en groen is en de

sterren op de vlag ook wit zijn (CGVS p.4). Dit is niet in overeenstemming met de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt. Van iemand die beweert heel haar leven in Syrië gewoond te hebben, mag verwacht worden dat ze de kleuren van de vlag correct kan beschrijven. U beweerde bovendien dat de vlag het logo was de Syrische televisiezender 'Syria.' Daar dit één van de enige zenders was die u kende en u bovendien beweerde dat het logo de Syrische vlag is, kan er redelijkerwijs aangenomen worden dat u deze vlag correct kan beschrijven. Verder dan de satellietzender Jazeera, een zender die bezwaarlijk Syrisch kan genoemd worden en een zender Fedaya genaamd, reikte uw kennis over de Syrische media overigens niet (CGVS p.4). Uw kennis over het Syrische medialandschap is te beperkt om te kunnen overtuigen dat u er tot 2014 zou verbleven hebben. U kende wel de naam van de president van Syrië, Bashar al Assad. U wist echter niet hoe zijn vrouw of zijn kinderen heten. Verder stelde u dat Bashar een sjiiet is, terwijl hij tot de Alawietische minderheid behoort (CGVS p.5). Van een persoon die heel haar leven in Syrië gewoond zou hebben en bovendien soms naar de staatszender Syria keek mag verwacht worden dat ze in staat is meer informatie te geven over de presidentiële familie (CGVS p.5). U was vreemd genoeg wel op de hoogte van het bestaan van de Alawietische minderheid (CGVS p.3). U kon een aantal wijken noemen in Homs waar deze minderheid geconcentreerd was, maar verder dan dat rijkte uw geografische kennis niet (CGVS p.3). Zo kon u geen enkele andere stad of regio noemen waar deze minderheid woont. Uw kennis over de evenementen in de oorlog was eveneens veeleer beperkt. Zo stelde u dat het Vrij Syrisch Leger de controle had over Deir Ba'alba sinds het begin van de incidenten. Uw schoonbroers waren zelfs lid van het Vrij Syrisch Leger. U kan echter geen enkel detail geven over hoe de regio veroverd werd en hoe de situatie evolueerde (CGVS p.9). Bovendien vond er in 2012 in Deir Ba'alba een massamoord plaats op de bevolking. Dit is toch een ingrijpend evenement in uw regio, dat u hier dan niet spontaan over bericht, is hoogst merkwaardig (zie infomap). U heeft weliswaar enige kennis over Syrië en u zal er in het verleden wel geweest zijn. U kan echter niet aannemelijk maken dat u de laatste tien jaar in het land verbleven heeft.

Niet alleen uw kennis over uw regio maar ook uw verklaringen over uw profiel een weduwe te zijn kunnen evenmin overtuigen. U huwde met O.(...) S.(...) e.(...) Y.(...) in 2006 (CGVS p.5, p.6). Hij zou omgekomen zijn op 15 november 2011 (CGVS p.6). U heeft bijzonder weinig informatie over zijn dood. U wist niet eens of hij door een scherpshutter of een ontploffing omgekomen was (CGVS p.6). de broers van uw echtgenoot, beiden actief bij het Vrij Syrisch Leger volgens u, hadden zijn lichaam nochtans gezien. Dat u dan niet weet hoe die gestorven is, is niet geloofwaardig (CGVS p.5). Verder beweerde u dat hij extreem religieus is, maar kon u niet uitleggen waarom u dat vond (CGVS p.5). U legt bovendien een uittreksel van gezinssamenstelling neer waarop staat dat u nog gehuwd bent. Dit is merkwaardig. Het document werd uitgegeven in 2012 en uw echtgenoot zou in 2011 omgekomen zijn (zie document, CGVS p.17). U verklaarde dat u voordat u huwde met O.(...) met iemand anders getrouwd was een zekere K.(...) e.(...) M.(...). U zou gescheiden zijn van de man in kwestie. Deze opmerking verandert niets aan de vaststelling dat er nog steeds getrouwd staat op de familiesamenstelling en niet gescheiden of weduwe. U verklaarde verder dat u de tweede vrouw was van uw echtgenoot. U wist echter niet wie de eerste vrouw was. U kende zelfs haar naam niet. Het zou iemand van de familie zijn, meer kon u er niet over vertellen (CGVS p.17). Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat u ook op het vlak van uw burgerlijke stand geen overtuigende verklaringen kan afleggen en evenmin documenten kan neerleggen die uw verklaringen kunnen ondersteunen.

U kan verder evenmin klaarheid scheppen over uw reisweg naar Europa. U zou met een groen Marokkaanse paspoort naar Melilia gereisd zijn. U wist niet op wiens naam dat stond. U had het aan de grens opengedaan, maar u weet niet welke naam erin stond. U verklaart vervolgens dat het een Spaanse naam was en dat de persoon wiens paspoort u gebruikte de Spaanse nationaliteit had (CGVS p.13, p.14). U wijzigde vervolgens uw verklaringen en beweerde dat u het paspoort nooit had opengedaan (CGVS p.14). Een dergelijke houding en een voortdurende wijziging en aanpassing van uw verklaringen draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U verklaarde eveneens tijdens het gehoor op DVZ dat u slechts op doorreis was in Melilia, tijdens het gehoor op het CGVS stelde u gedurende een periode van vier maanden in Melilia verbleven te hebben (CGVS p.16). U geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde dat u diende te wachten tot de kinderen overgezet konden worden. Uw kinderen zouden door Marokkanen overgebracht worden die deden alsof het hun eigen kinderen waren (CGVS p.16). Er valt dan ook een significante discrepantie vast te stellen tussen uw verklaring bij de DVZ waar u stelde slechts op doorreis te zijn in Melilia en uw verklaring bij het CGVS waar u verklaarde gedurende vier maanden in een huurhuis verbleven te hebben (DVZ vraag 31, CGVS p.14). Uw verklaringen wat betreft uw reisweg en uw verblijf in andere landen is allerm minst transparant en consistent.

Verder kan er opgemerkt worden dat u volgens de stempels in het paspoort dat u voorlegt regelmatig het land verliet. Volgens de stempels zou u meermaals naar Libanon of via Libanon gereisd zijn in 2012, in 2013 en in 2014. U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS initieel maar éénmaal naar Libanon geweest te zijn (CGVS p.20). U wijzigde vervolgens wederom uw verklaringen en zei dat u meermaals via Libanon naar Algerije en Syrië gereisd bent (CGVS p.21). U slaagt er niet in op basis van uw verklaringen een duidelijk zicht te bieden op de plaatsen waar u voor uw vertrek uit Syrië verbleven hebt, u reageerde erop dat de protection officer het niet gevraagd had. Deze reactie is niet afdoende. Uit het gehoorverslag blijkt dat u meermaals de kans geboden werd om klaarheid te scheppen over de plaatsen waar u verbleven en of gereisd heeft. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze spontaan aangeeft waar hij wanneer verbleven heeft. U kan met andere woorden geen duidelijk zicht verschaffen op de plaatsen waar u verbleven heeft voor 2014. Daar er bovendien getwijfeld kan worden aan de echtheid van uw paspoort, aangezien u dit op frauduleuze wijze verkregen heeft en uw verklaringen niet overeenstemmen met de informatie die in het paspoort terug te vinden is, kan het CGVS er niet van uitgaan dat u de rechtmatige eigenaar bent van het document. De bewijswaarde van het document om uw verblijfplaatsen mee te staven is dan ook betwistbaar.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat u het CGVS geen zicht biedt op uw daadwerkelijke herkomst, uw recente verblijfplaatsen, uw profiel en uw burgerlijke staat. Bijgevolg stelt u het CGVS niet in staat om een inschatting te kunnen maken van uw mogelijke nood aan internationale bescherming en kan de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u worden toegekend.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. U kan immers niet aannemelijk maken dat u de documenten op een rechtmatige manier verkregen heeft zoals supra reeds beargumenteerd. Wat betreft uw broers A(...), K(...) (o.v.x), A(...), M(...) (o.v.x) en A(...), B(...) (o.v.x) kan er aangestipt dat ze de vluchtelingenstatus verkregen hebben in België. Dient evenwel te worden opgemerkt dat elke asielaanvraag op zijn eigen merites beoordeeld dient te worden en de vaststelling dat enkele beweerde familieleden een beschermingsstatuut verkregen niet automatisch inhoudt dat u eveneens in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat uw ouders A(...), K(...) (o.v.x) en M(...), S(...) (o.v.x) net als uw broer A(...), B(...) (o.v. x) afstand namen van hun Belgische asielaanvraag tijdens de procedure op niveau van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw broer A(...) A(...) A(...) H(...) (o.v. x) en zijn echtgenote A(...) W(...) reageerden dan weer niet op de oproeping van het CGVS en gaven hiervoor geen geldige reden op waardoor het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Uw ouders, die reeds sinds 2013 in Frankrijk zouden verblijven, keerden volgens uw verklaringen eenvoudigweg terug naar Frankrijk en zouden daar eveneens asiel hebben aangevraagd. Iets waar ze voordien nooit aan gedacht zouden hebben omdat ze werkten. Uw broer B(...) zou eveneens in Frankrijk verblijven maar zou dan weer een lopende asielaanvraag hebben in Spanje (CGVS p. 9, 10, 11) . De verklaringen die u in de loop van uw asielprocedure aflegt over eventuele buitenlandse asielaanvragen vergroten enkel de onduidelijkheid in uw asioldossier en doen eens te meer vermoeden dat u bepaalde essentiële informatie bewust tracht achter te houden en de Belgische (asiel)instanties bewust tracht te misleiden. Aan de DVZ verklaarde u immers dat u geen asiel had aangevraagd in een ander land (verklaring DVZ punt 22). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u dan weer dat u in Frankrijk wel asiel had aangevraagd maar u geweigerd werd.

Daargelaten wat voorafgaat, is het CGVS niettemin van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië, i.e. het land waarvan u oorspronkelijk stelt afkomstig te zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil

in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt kan de Raad derhalve de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond zoals blijkt uit wat volgt, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 2, 3, 5 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting omtrent de materiële motiveringsplicht en poneert zij dat *in casu* niet is voldaan aan het draagkrachtvereiste (de feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) daar de bestreden beslissing interne tegenstrijdigheden bevat en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen en stukken in het dossier. Vervolgens onderneemt zij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zij formuleert haar verweer als volgt:

“1.

Vooreerst merkt verzoekster op dat zij het gehoor diende te ondergaan in aanwezigheid van haar 2 jongste kinderen, die haar met hun gespeel en gepraat afleidde. Verzoekster had dan ook de grootste moeite om zich te concentreren op de vragen.

De aanwezige tolk sprak bovendien het Arabisch met een zware tongval; alleszins met een accent die zij niet gewoon was.

De vragen waaraan verzoekster onderworpen werd, waren ook zeer vaak te algemeen geformuleerd, zodat verzoekster de bedoeling/reikwijdte van de vragen ook vaak miste. Te meer verweerster aan het begin van het gehoor duidelijk stelde dat concludante zich diende te beperken tot de essentie. Reden waarom verzoekster zo min mogelijk hiervan verder trachtte uit te wijden.

2.

Vanuit een verkeerde juridische redenering komt verwerende partij - en dit hoogst ten onrechte - tot het besluit dat er geen vrees voor vervolging zou zijn in hoofde van verzoekster.

Uit het administratief dossier blijkt ten genoegen van recht dat verzoekster afdoende gegevens bijbrengt aangaande de gegrondheid van haar vrees voor vervolging in Syrië.

Verweerster gaat in haar beslissing uitvoerig in op de vluchtroute en op de plaatsen, waar verzoekster voor haar komst naar België verbleven heeft, om hieruit te concluderen dat er leemten en dus onjuistheden zouden zijn, quod non in casu.

Vooreerst merkt verzoekster dienaangaande op dat dit onderdeel van het gehoor op zich uiteraard niet doorslaggevend is om de vluchtelingenstatus al dan niet toe te kennen!

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De vaststellingen en overwegingen van verweerster dienaangaande, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, volstaan niet om te besluiten dat verzoekster haar Syrische nationaliteit en afkomst niet aannemelijk zou maken.

- Verzoekster brengt haar originele identiteitskaart bij, die zij rond haar 15de, 16de of 17de levensjaar heeft ontvangen. Dat deze oud zou zijn en afgeleverd voor 2003, doet uiteraard geen inbreuk aan de bewijswaarde ervan! Evenmin bevat de bestreden beslissing overtuigende argumenten om verzoeksters identiteitskaart iedere bewijswaarde te ontzeggen.

Dienaangaande merkt verzoekster op dat zij als huisvrouw nooit geconfronteerd werd met de behoefte om haar identiteitskaart te vernieuwen volgens het nieuw model. Ze kwam amper het huis uit. Bovendien was zij voor haar administratie aangewezen op haar echtgenoot en/of vader, die beiden gewoon nalatig waren op dit vlak.

- Verzoekster heeft siblings in België die inmiddels erkend zijn als Syrische vluchtelingen. Verweerster gaat ook hieraan volledig ten onrechte voorbij. Voor zover als nodig, behoudt verzoekster zich het recht voor om haar verwantschap met haar siblings eventueel aan de hand van een DNA onderzoek te bewijzen.
- Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat er op zeer algemene, voor verzoekster onduidelijke en vage wijze een herkomstcheck is gebeurd. Dat bedenkingen kunnen worden gemaakt bij verzoeksters vluchtroute, toont op zich niet aan dat de stempels en de visa in verzoeksters paspoort, en bij uitbreiding het paspoort op zich, vals/vervalst zouden zijn. Ook het administratief dossier bevat verder geen informatie op grond waarvan de authenticiteit van verzoeksters paspoort en de gegevens erin vermeld in twijfel kan worden getrokken. Het is niet omdat verzoekster bepaalde ongewild onjuiste verklaringen heeft afgelegd, dat verweerster de totaliteit van de verklaringen van verzoekster in vraag dient/kan stellen.

3.

Verzoekster trad voor een eerste maal in het huwelijk op haar veertiende. Deze huwelijk werd ook geofficialiseerd door de registratie ervan. Deze huwelijk liep echter na ongeveer 8 maanden ten einde. Verzoekster verliet de echtelijke woonst om terug te gaan wonen bij haar vader. Deze scheiding werd echter nooit geregistreerd/geofficialiseerd. Volgens haar officiële Syrische documenten is verzoekster daarom nog steeds gehuwd met deze man! !

Reden trouwens ook waarom ondanks het overlijden van haar tweede echtgenoot in 2011, het attest van gezinssamenstelling van verzoekster van 2012 haar nog steeds als gehuwd kenmerkt. Zij is officieel immers nog steeds gehuwd met haar eerste echtgenoot.

In 2006 trad verzoekster vervolgens in het huwelijk met haar tweede echtgenoot, O.(...) S.(...) e.(...) Y.(...), dewelke tevens de vader is van haar 4 kinderen. Het huwelijk met deze echtgenoot werd nooit geregistreerd/geofficialiseerd omdat het huwelijk met de eerste echtgenoot nooit formeel ontbonden was.

Het is ook omdat het eerste huwelijk nooit ontbonden is geweest, dat verzoekster de geboorte van haar 4 kinderen uit haar relatie met haar tweede 'echtgenoot' niet rechtmatig heeft kunnen laten registreren.

Bij gebreke aan de registratie van de geboorte van de kinderen, diende er dan ook helaas 'valse paspoorten' geregeld te worden voor de kinderen.

De vader van verzoekster, dewelke toen inmiddels in Frankrijk vertoefde, werkte een regeling uit met derden (mensensmokkelaars) om tegen betaling verzoekster en haar kinderen uit Syrië te helpen, en naar Europa te brengen.

4.

Verzoekster is een 33-jarige moeder van maar liefst 4 kinderen. Ze heeft slechts het lager onderwijs afgemaakt. Op haar 14de trad ze reeds in het huwelijk met haar eerste echtgenoot. Deze huwelijk duurde nog geen 8 maanden. Haar tweede huwelijk deed zij op haar 21ste met een man uit het platteland, die weinig financiële middelen had.

Verzoekster woonde gedurende haar tweede huwelijk met haar echtgenoot en schoonmoeder. Deze laatsten waren niet goed voor haar en hielden haar klein. Zij mocht alleen hard werken en voor de kinderen zorgen en vooral zich niet bemoeien met mannezaken. Niet op de hoogte zijn van politieke zaken, de conflictoestanden, de territoriale omgeving e.d. is dan ook de normaalste zaak voor een dame uit het platteland zoals verzoekster.

Verweerster houdt in haar beoordeling helemaal geen rekening met de socio-economische achtergrond van verweerster en verwacht ten onrechte verklaringen/informatie, waarover verweerster gewoon niet kan beschikken.

5.

Voor haar komst in België vertrok verzoekster van Syrië naar Beiroet, en van hieruit naar Egypte, alwaar haar vader verbleef. Na Egypte keerde ze terug naar Beiroet, en van daaruit naar Syrië, alwaar zij haar kinderen had achtergelaten bij haar schoonmoeder. Hierna vertrok ze uiteindelijk terug uit Syrië, dit keer samen met de kinderen naar Beiroet, en van hieruit achtereenvolgens naar Algerije en Marokko om uiteindelijk via Spanje Europa binnen te treden.

Gedurende deze reizen gebruikte ze merendeel haar eigen internationale paspoort. Reden ook trouwens waarom er meerdere Libanese visums voorkomen op haar paspoort.

Aangaande Mellilia merkt verzoekster verder nog het volgende op. Marokkanen die woonachtig zijn in Nador kunnen Mellilia binnentreden zonder visum met hun Marokkaanse paspoort. Dit gegeven diende verweerster te verifiëren alvorens verweerster wederom te beschuldigen van leugens.

Dit vormt trouwens de reden voor verzoekster waarom zij ter gelegenheid van haar overgang van Marokko naar Spanje gebruik heeft gemaakt van valse paspoorten en dit op aangeven van haar smokkelaars.

6.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster zogenaamd incoherente en onaannemelijke verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot het haar reisroute en haar problemen in Syrië, maakt de Syrische nationaliteit van verzoekster en haar herkomst uit Syrië niet ongedaan.

Verzoeker verwijst naar het verslag van Human Rights Watch van januari 2017 dat bevestigt dat er in Syrië actueel sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan blijken dat verweerster hiernaar enig onderzoek heeft verricht. Verweerster beperkt zich er in de bestreden beslissing toe te stellen dat verzoekster geen duidelijkheid verschaft over haar verblijfplaatsen en/of verblijfstitels sinds haar vertrek uit Syrië.

Verzoekster stelt dan ook vast dat verweerster te kort is gekomen aan haar onderzoeksplicht. De bestreden beslissing steunt niet op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd en aan verzoekster de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming geboden dient te worden.”

3.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het “World Report 2017. Country Summary: Syria” van Human Rights Watch van januari 2017 gevoegd.

3.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat zij niet de waarheid vertelt over haar vertrek uit Syrië en zij geen zicht biedt op de plaatsen waar zij vóór haar komst naar België verbleven heeft en haar eventuele verblijfsstatus aldaar, en zij bovendien onvoldoende zicht biedt op haar daadwerkelijke profiel en haar burgerlijke staat en zij het CGVS bijgevolg niet in staat stelt om een inschatting te kunnen maken van haar mogelijke nood aan internationale bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de datum van haar definitieve vertrek uit Syrië en haar verklaringen in dit verband bovendien niet stroken met de stempels in haar paspoort, (ii) zij op basis van haar documenten niet aannemelijk kan maken dat zij tot 2014 in Syrië verbleven heeft, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iii) haar kennis over Syrië veeleer beperkt is, hetgeen eveneens haar verklaringen dat zij tot 2014 in Syrië verbleven heeft hypothekeert, (iv) zij ook op het vlak van haar burgerlijke stand geen overtuigende verklaringen kan afleggen en evenmin documenten kan neerleggen die haar verklaringen kunnen ondersteunen, (v) zij evenmin klaarheid kan scheppen over haar reisweg naar Europa, (vi) zij er ook niet in slaagt op basis van haar verklaringen een duidelijk zicht te bieden op de plaatsen waar zij voor haar vertrek uit Syrië verbleven heeft en bovendien kan getwijfeld worden aan de echtheid van haar paspoort aangezien zij dit op frauduleuze wijze heeft verkregen en haar verklaringen niet overeenstemmen met de informatie die in het paspoort terug te vinden is zodat het CGVS er niet kan van uitgaan dat zij de rechtmatige eigenaar is van dit document en de bewijswaarde hiervan om haar verblijfplaatsen mee te staven dan ook betwistbaar is, (vi) de door haar neergelegde documenten de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming niet veranderen vermits zij niet aannemelijk kan maken dat zij de documenten op een rechtmatige manier verkregen heeft, (vii) elke asielaanvraag op zijn eigen merites beoordeeld dient te worden en de vaststelling dat enkele beweerde familieleden een beschermingsstatuut verkregen niet automatisch inhoudt dat zij eveneens in aanmerking komt voor internationale bescherming en (viii) de verklaringen die zij in de loop van haar asielpcedure aflegt over eventuele buitenlandse asielaanvragen enkel de onduidelijkheid in haar asioldossier vergroten en eens te meer doen vermoeden dat zij bepaalde essentiële informatie bewust tracht achter te houden en de Belgische (asiel)instanties bewust tracht te misleiden.

3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 februari 2018 (CG nr. 1526058), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.6. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Syrische nationaliteit van verzoekster op zich niet wordt betwist. Verzoekster biedt dan wel geen zicht op het tijdstip waarop zij Syrië definitief heeft verlaten, op de plaatsen waar zij vóór haar komst naar België verbleven heeft en op haar daadwerkelijke profiel en haar burgerlijke staat, scheidt evenmin klaarheid over haar reisweg naar Europa en legt documenten neer waarover zij zelf verklaart dat ze op frauduleuze wijze werden verkregen, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, doch de Raad ontwaart in het administratief dossier niet het minste begin van bewijs waaruit kan worden afgeleid dat zij naast de Syrische tevens een andere nationaliteit zou bezitten dan wel dat zij elders eventueel over een verblijfsrecht zou beschikken of reeds een beschermingsstatus zouden bekomen hebben. De Raad is dan ook van oordeel dat *in casu* een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij Syrië heeft verlaten omwille van de veiligheidssituatie in het land. Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie volstaat echter niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De subsidiaire bescherming kan worden verleend indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. *In casu* kan niet worden betwist dat er actueel in Syrië sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Aan verzoekster wordt daarom de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS